

LA TRAMA DE L'AIGUA

L'aigua,

per la seva pròpia natura, busca una forma esfèrica, però com que estima totes les coses per igual, es dona a qualsevol forma.

Influïda per la lluna i per la gravetat de la Terra,

corre muntanya avall amb un moviment d'espíral pla.

En espíral, l'aigua talla un camí que serpenteja per terrenys variats.

La identitat d'un rierol ve determinada per quanta aigua conté i com talla el seu terreny.

L'aigua s'evapora en l'atmosfera. És absorbida de la terra per les plantes i pels arbres, i es transpira a l'aire per les seves fulles. Es precipita i torna a la terra com a pluja, neu o calamarsa.

Entra dins de les coses, i torna a sortir-ne.

Nosaltres compartim la nostra aigua amb totes les formes de vida.

Water	Vellam	Eau
Agua	Vatten	Air
Aqua	Vand	Su
Atl	Vann	Shui
Ab	Vadá	Neró
Uru	Vóda	Mizu
Wasser	Viz	Maji
Woda	Vesi	Moyam
Waha	Vasser	MA
Wai		
Ner		
Nis		
Pani		
Itzia		

MA és una de les paraules més antigues que els humans pronunciem. Ma - en àrab, aigua - en sànscrit i en anglès, mare.

L'aigua és el medi de nutrició de moltes espècies.

Els salmons i les granotes hi ponen els seus ous. Ma - mare aigua / aigua mare.

Les mares mamífers porten les seves cries en bosses d'aigua.

Els humans passen nou mesos nedant en un oceà particular abans de brotar de Ma - la nostra mare aigua / aigua mare - a la terra, a l'aire.

L'aigua canvia, és mutable, és formada pel seu entorn...

Aigua immòbil	Rierols	Escuma
Aigua profunda	Rieranys	Riera
Aigua dansant	Remolins	Fluint
Aigua subterrània	Gotes de rosada	Inundant
Cascades	Flocs de neu	Corrent
Salts d'aigua	Caramells	

L'aigua corrent es neteja. Les bactèries les destrossen la llum del sol i l'oxigen, de manera que - tot corrent, saltant, ballant, llançant-se muntanya avall, per sobre i entre roques - el riu es refresca. Així mateix, la immersió en aigua corrent ofereix una purificació dels embriuxaments, de les obsessions i de les culpabilitats.

L'aigua corrent alenteix el pas tot fluint en revolts rítmics. Alguns rius fan meandres múltiples que es trenen entre si, i amb el temps alguns meandres acaben abandonats, quan el riu fa drecera i talla un nou llit.

Dins del llit d'un rierol, l'aigua corre en espíral des de la ribera interior cap al cantó exterior d'un revolt, d'on esgarrapa sòl i se l'emporta riu avall. Aquests revolts i espíral són el mètode de moviment de tots els corrents d'aigua. Tant els regalims d'aigua a les glaceres, com el càlid Corrent del Golf dins de les aigües fredes de l'Atlàntic, es desplacen d'aquesta manera.

On l'aigua flueix més ràpidament és just per sota de la superfície, protegida del vent, i els grans rius corren més de pressa que els petits perquè hi ha menys fricció. (Sé que sona estrany - més gran, menys fricció - però jo he vist el Mississipi, i tot i que al llarg de la ribera hi ha remolins que van en sentit contrari, hi ha tant d'aigua en moviment que la major part es canalitza entre les riberes i per sobre del fons, i aquell riu corre molt depressa)

Roques, plataformes, revolts i viratges interrompen el flux, i creen les turbulències aleatòries de sollevaments, remolins, estanys, deixants i ràpids. L'aigua que passa per un indret concret és sempre diferent, però la forma de la turbulència és sempre la mateixa - eterna i immutable.

Tant l'aigua corrent com les grans masses d'aigua generen ions negatius, els quals calmen, tranquil·litzen, hipnotitzen. Aquesta qualitat hipnòtica i sensual de l'aigua es reflecteix sense cap dubte en les nàiades, els esperits de l'aigua dels Grecs, que alhora deriven la seva vitalitat de i donen vitalitat a els rierols on habiten.

Nàiades, sirenes, i fades aquàtiques personifiquen l'encant de l'aigua. Representen la nostra separació de les espècies que hi viuen, i el nostre etern desig biològic de tornar-hi... a Ma.

Fruïm de l'aigua de tantes maneres - rentant-nos, banyant-nos, nedant, navegant, fent surf, esquiant, fent ràfting, esquitxant-nos, jugant sota la pluja ...

I queden encara tantes coses que no sabem de l'aigua. Químicament i físicament, es comporta de maneres inesperades. Exactament per què s'evapora, o per què es condensa, encara són misteris meravellosos. L'aigua té la característica única d'adherir-se a si mateixa i, tard o d'hora, de fondre's amb tot allò que existeix al planeta. És el solvent universal.

Modera la temperatura del planeta, i quan tenim calor, ens refresquem amb aigua; i quan tenim els dits congelats, deixem que l'aigua ens escalfi a poc a poc.

Sense l'aigua, la vida és impossible.

Els organismes vivents es reomplen contínuament d'aigua. Sense aigua, els humans passen set, es desesperen, enfolleixen, i moren deshidratats, en tant sols quatre dies.

Aconseguir aigua ha estat sempre perillós - i delitós. La ribera d'un riu, el pou del poble, són llocs per fer vida social: donar i rebre notícies mentre es renta el cos o la roba o es treu aigua. Llocs on es pot veure i ser vist. Però compte que no caiguis dins del pou, i recorda que totes les espècies venen al riu a beure. Estiguis a l'aguait dels predadors ... i no deixis que se t'emporti el riu, o que els esperits del riu t'atreguin sota l'aigua...

Provem de controlar l'aigua tot construint preses per generar electricitat i per regar els camps. El rec crea excedents agrícoles, els quals creen riquesa. El Codi de Hammurabi, un conjunt antic de lleis comunitàries que va tenir molta influència, tracta sobre tot dels drets de l'aigua, de qui es el propietari de l'aigua.

En realitat, nosaltres som controlats per l'aigua. Necessitem una quantitat de pluja anual suficient per a l'agricultura, i les estacions de gelades i de pluges determinen què podem cultivar. I aleshores hi ha sequeres, huracans i inundacions - esdeveniments naturals que nosaltres considerem desastres, perquè no hem après a coexistir-hi. Els egipcis esperaven la inundació del Nil cada primavera, i la celebraven com una renovació de la seva terra agrícola. Nosaltres construïm cases sobre les planes al·luvials, i cada any ens enfrontem amb desastres en potència. Els rius són perillosos.

Els rius són perillosos, però alhora són una protecció. (Pensa en el fossat - queda't al teu costat.)

I què més són?

I què més són?

I què més són?

Flueixen com el temps, els canvis, la transpor-ta-ció. Ens transporten. Ens transporten. Ens porten a l'èxtasi

[***joc de paraules de 'trance' en anglès, que vol dir 'transport, èxtasi, hipnosi...']

Qui és l'amo dels rius?

Qui és l'amo de l'Amazones,

del Ganges,

del Mississipi?

Qui és l'amo del Nil,

del Zambezi,

del Rin?

Qui és l'amo del Yang Tze,

i del Volga?

Qui és l'amo de l'aigua dels nostres cossos, de la terra, de l'aire? Qui pot posseir l'aigua?

L'aigua està sempre en moviment, sempre en camí cap a algun lloc - impulsada pels vents, escalfada, refrescada, empenya muntanya avall per la gravetat. Arriba al seu destí només quan s'ajunta amb un nou corrent d'aigua que ja era allà.

El 70% dels nostres cossos és aigua. Químicament, cadascuna de les nostres cèl·lules és una rèplica exacte de l'oceà. Els nostres ulls deixen caure l'aigua dels oceans - que ens recorda els nostres orígens. En contenir tanta aigua, els nostres cossos, les nostres cèl·lules, senten marees, responen a l'atracció del sol, de la lluna, de la terra.

El 71% de la pell de la Terra és oceà. Vist des de l'espai, el Pacífic ocupa tota una meitat del globus. Uns núvols de gotetes d'aigua, aire aquós, giren i envolten la terra i els oceans blaus. Els veiem als informes meteorològics. Es diuen:

cúmulus amuntegat
stratus en capes
cirrus com cordes
nimbus portador de pluja, i
alto alt.

Combinant els noms, com ara 'cumulo-nimbus', dissenyen 26 tipus de núvols.

L'aigua ens envolta sempre. És en tot, de vegades visible i de vegades discretament present, disposada a ser reconeguda ... les boirines de matinada, la gebrada, el nostre alè en els dies freds. O els rius que corren dins d'un arbre, deixant remolins que són la veta de la fusta i els anells que evidencien la quantitat de pluja de cada any.

En aquest sistema solar, la identitat del nostre planeta ve determinat per la presència de l'aigua, que flueix i circula per cada punt del planeta, per cada cosa del planeta.

Corre pels nostres cossos, i s'hi renova 17 vegades per any. L'aigua atmosfèrica es renova cada 12 dies. Tots els organismes mantenen una relació dinàmica amb l'aigua. L'aigua sempre surt d'allà on ha entrat, i és virtualment indestructible. Es fa servir, i es torna a fer servir. Cleopatra es banyava amb l'aigua del nostre bany. Cada got d'aigua que beus ja ha estat begut per algú, i ha circulat pels animals, per les plantes i pels sòls. En el futur, els límits de la població humana sobre la terra seran determinades per la disponibilitat d'aigua no contaminada.

Tenim una responsabilitat envers tota l'aigua a través de la qual passem, envers tota l'aigua que passa a través de nosaltres.

Cada vegada que obrim l'aixeta, ens posem al centre del cicle de l'aigua.

D'on ve la teva aigua?

On va?

És neta?

Encara que es troben molt lluny, podem veure les estrelles, i ens hi relacionem. Però la nostra relació més íntima i més pràctica és amb un riu i amb una conca propera a casa nostra. Fa 4.000 anys, un savi de Babilònia va dibuixar un mapa en argila per representar l'univers sencer: un riu hi passa pel mig. És el mapa d'una conca. L'univers ... la conca d'un riu.

Som responsables de com fem servir l'aigua i de com la retornem per ser utilitzada pels altres.

Aquesta representació és per al riu Llobregat.

La trama de l'aigua va ser: inspirada per les representacions de Bob Carroll; escrita i interpretada per Judy Goldhaft;

produïda en associació amb la Planet Drum Foundation, amb l'assistència editorial i directorial de Peter Berg i R.G. Davis.

© 1990. Per organitzar representacions en directe, o per sol·licitar l'autorització de reproducció o representació de *La xarxa de l'aigua*, contactin:

Judy Goldhaft
P.O. Box 31251
San Francisco, CA 94131
Shasta Bioregion, USA
(415) 285-6556

La trama de l'aigua es va representar per primera vegada:

en versió de dos minuts:

el 26 d'octubre de 1988, dins de la Sèrie de Conferències de Convidats a Loyola University, Nova Orleans, Luisiana;

en versió de 10 minuts:

el 15 d'abril de 1989, dins del taller regional patrocinat per la Alaska Bioregional Network a Anchorage, Alaska;

en representació sencera de 20 minuts:

el 19 d'abril de 1990, dins de "Viure a Califòrnia del Nord", una vesprada patrocinada pel Dia de la Terra de la Universitat de Califòrnia a Davis, Califòrnia.

Bibliografia:

Converses i debats amb Peter Berg, el Frisco Bay Mussel Group, Mike Helm, Lenore Kandel, Laura Kuri, i d'altres.

Living Here & The Watershed Guide, Frisco Bay Mussel Group, 1977, San Francisco.

Raise the Stakes #7, What's Happening to the Water Web?, Planet Drum Foundation, 1983, San Francisco.

"Routes", James Dodge, de Reinhabiting a Separate Country, a Bioregional Anthology of Northern California, editada per Peter Berg, Planet Drum Foundation, 1978, San Francisco.

Sensitive Chaos, Theodore Schwenk, Schocken Books, 1976, Nova York.

The Structure and Properties of Water, D. Eisenberg & W. Kauzman, Oxford University Press, 1969.

Water, the Web of Life, Cynthia Hunt & Robert Garrels, Norton & Co. Inc., 1972, Nova York.

The Water Planet, A Celebration of the Wonder of Water, Lyall Watson, Crown Publishers, Inc., 1988.